

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ecclesiasticorum Vita, Moribus, Officiis Libri Tres

Schevichavius, Gisbertus

Mogvntiae, Anno M.DC.XXI.

Cap. LXI. Nostræ Natvræ Imbecillitate admentis euagationem abutitur
dæmon.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42349

§. Marcellus Abbas Sciriota, vt est in Prato Spiritali cap. 152. de se quasi de alio narrauit, quod nocte quadam surrexerit, vt Psalmos ex more caneret. Cumq; psallere cepisset, audiuit vocem buccinae quasi bellicum clangentis, turbatusque senex cogitabat dicens: vnde hoc in loco vox buccinae perstrepat. Milites hic non sunt, bellum hinc abest: & cum ista secum volueret, demon propè illum veniens dixit ei: Vtique bellum est. Si ergo oppugnari & repugnare vis, vade, dormi, & non oppugnaberis. Dixit iterum senex: Credite mihi filioli nihil ita perturbat, & concitat, & irritat, & vulnerat, & perdit, atq; contristat, & contra nos commouet demones, ipsumq; perditionis auctorem Satanam, sicut perpetua Psalmorum, meditati.

Oratio demonis afflictio.

§. Cernimus antiquissimum Ecclesiae institutum canendique Psalmos ac diuinas laudes morem, hanc etiam pietatem pro virili suis technis & machinamentis interturbare, & cum illud officium nocte siue mane celebrandum est, demonem suadere somnum, cuius consilium fallax semper & perniciosum est, & eum malevolentissimum Dei laudatione ac Psalmorum recitatione torqueri & discrucari.

C A P. LXI.

**NOSTRÆ NATURÆ IMBECILLI-
tate ad mentis euagationem
abutitur demon.**

§. **E**O autem pessimus genius ab animaduersione quod vitiosa natura ad omnem à pio opere, & praesertim deprecatione, aberrationem & euagationem procliuior est, vt vix, ac ne vix quidem ullus Sanctorum hoc in genere non peccauerit. Quod enim tam pertinax Sanctorum studium, ait Ioannes Cass. Coll. 23. cap. 7. quod die cadit in tam arduum potest esse propositum, cui non aliquando ille veritus, Prou. futus insidiator illudat? Quis ita solitudinis secreta sectatus vniuer-

nuersorum mortalium consortia declinauit, vt nunquam cogitationibus superfluis laberetur, & intuitu rerum, vel occupatione actuum terrenorum, ab ista qua verè sola & bona est Dei contemplatione deciderit? Quis tantum spiritus unquam potuit retinere seruiorem, vt non interdum lubricis cogitationibus, ab ipsa quoque orationis intentione translatus repente de celestibus ad terrena corruerit? Quis nostrum, vt cetera peruagationum tempora pratermittam, non illo etiam momento, quo Deo supplicans ad sublimia erigit mentem, quodam stupore collapsus, etiam per id vel inuitus offendit, per quod sperabat veniam delictorum?

*Et iustus est
tra callem.*

§. De miraculis & sanctitate clarissimo Hilarione in s. Hilarion eius vita memorat S. Hier. Orauit semel fixo in terram capite: & vt natura fert hominum abducta ab oratione mens nescio quid aliud cogitabat; insiliit dorso eius festinus agitator: & latera calcibus, ceruicem flagello verberans. Eia, inquit, cur dormitas? cachinnansque desuper, cum defecisset, an hordeum vellet accipere sciscitabatur.

*ab oratione
aberrans à
Diabolo va-
pulat.*

§. B. Aug. in Psal. 85. Comment. v. 5. Attendat quisque se ipsum & videat quanta aguntur in corde humano, quemadmodum plerumque ipsae orationes impediuntur variis cogitationibus, ita vt vix cor stet ad Deum suum, & vult se tenere vt stet, quodammodo fugit à se, nec inuenit cancellos quibus se includat, aut obices quosdam quibus retineat auolationes suas, & vagos quosdam motus, sed stet incundari à Deo suo. Vix est vt occurrat talis oratio inter multas orationes. Diceret vnusquisque sibi contingere & alteri non contingere, nisi inueniremus in scripturis Dei Dauid orantem & quodam in loco dicentem 2. Reg. 7. v. 27. Quoniam inueni Domine cor meum, vt orarem ad te. Inuenire se dixit cor suum, quasi soleret ab eo confugere, & illo sequi quasi fugitiuum, & non posse comprehendere & clamare ad Dominum: Quoniam cor meum dereliquit me Psalm. 39. v. 3. Itaque, fratres mei, attendens, quod hic ait, Snaus es tu & mitis, videor mihi videre ad hoc dixisse mitem Deum, quia patitur ista nostra, & expectat tamen à nobis orationem nostram,

*Maximo ni-
su & dilige-
tia animus
in orationis
attentione
continetur.*

*Sanctorum
etiam animi
à precibus ex-
uagatur.*

nostram, vt perficiat nos: & quando illi eam dederimus accipit grate & exaudit, nec meminit tantas, quas inconditè fundimus, & accipit vnā, quam vix inuenimus. Quis enim est indignum frater mei homo cum quo si amicus eius ceperit colloqui, & cum Deo loqui, & aliud loqui ad alium, qui hoc ferat? Aut si fortè interpellare. les iudicē, & constituas eum loco, vt te audiat, & subitò cū ad eū loqueris, dimittas eum, & incipias fabulari cum amico tuo, quando te tolerabit? Et tolerat Deus tot corda precantiū, &

Patientia Dei in ferendis nostris euagationibus. diuersas res cogitantiū: Omitto dicere & noxias, omitto dicere & aliquando pueras & inimicas Deo, ipsas superfluas cogitare, iniuria est ei cum quo loqui cœperas. Oratio tua locutio

Quo no. mo. noloquamur Deo, & ille nobis Dominus firmamentū meum, Psal. 17. v. 1. est ad Deum. Quando legis, Deus tibi loquitur: quando oras cum Deo loqueris. Mitis es, tolerans me. Ex egritudine desuo, cura, & stabo: confirma & firmus ero. Donec autem facias, toleras me: quia tu Domine suavis es & mitis, & multum misericors omnibus inuocantibus te. Inuocas, quia quicquid amas, inuocas: quicquid in te, vocas, inuocas, quicquid vis, vt veniat

Quid sit v. rē & sincerē inuocare Deum. ad te. Porro si Deum propterea inuocas, vt veniat ad te pecunia, vt veniat ad te hereditas, vt veniat ad te secularis dignitas, illa inuocas, quæ vis, vt veniant ad te: sed Deum tibi adiutorem ponis cupiditatum, non exauditorem desideriorum. Inuoca

Deus, quo nihil præstariis desiderandus. Deum tanquam Deum, ama Deum tanquam Deum. Illo melius nihil est, ipsum desidera, ipsum concupisce. Si amator Dei esse vis, sincerissimis medullis castisq; suspiriis ipsum dilige, ipsum ama, illi flagra, illi inha, quo iucundius nihil inuenis, quo melius, quo latius, quo diuturnius. Si ergo inuocas Deum tanquam Deum, securus esto, exaudiris, pertinet ad istum versum. Et multum misericors omnibus inuocantibus te.

Breuis Augustiniana sententia explicatio. §. Hęc ibi & plura S. Augustinus docens i. animam nostram ex naturali egritudine esse instabilem & ab orationis attentione fugacem, 2. hoc etiam optimis quibusque euenire, 3. clementissimum Deum facile condonare, si hanc miseriam inuiti patiamur, non vltro accersamus, 4. & benignè acceptare, quod cūm aliquo

aliqua consideratione peccati fuerimus. §. Maximam esse in Deo bonitatem, qui hanc in nobis incogitantiam tolerat, quam Iudex & Princeps non ferret, imò nec amicus quidem, 6. Ferre autem ab ipsis, qui pio amore & amanti pietate ipsum solum summum bonum desiderant, inuocant, quærunt.

§. Si autem tantam in retinenda precationis attentione difficultatem experiuntur Sancti: quorum animus à caducis rebus alienus: qui vtuntur hoc mundo; tanquam non vtantur, quorum desiderium & amor Deus, quorum conuersatio in cœlis est, quantum difficultatem sentiunt, qui defixi sunt in fecibus suis, quorum animus in conquirendis honoribus, diuitiis, voluptatibus demersus est, qui neque solliciti sunt, vt pia quadam cura & vigilantia Deū implorent, qui etiam scientes, volentes, orationis temporibus alienas cogitationes, & occupationes suscipiunt, quam faciliè hos demon in sententiam nassamq; inducit, vt sine fructu orent, imò & cum detrimento.

Haud difficulter Diabolus saculæ filios ab oratione auocat

§. Quapropter ne hac in re locum demus Diabolo, & illius cedamus improbitati seriò nos cohortantur S. Patres, inter quos B. Cypr. de oratione Dominica ita loquitur: *Claudatur contra aduersarium pectus & soli Deo pateat, nec ad se hostem Dei tempore orationis adire patiatur: uocatio diaboli obrepit enim frequenter & penetrat, subtiliter fallens preces nostras à Deo auocat, vt aliud habeamus in corde, aliud in voce, cum intentione sincera Dominum debeat, non vocis sonus, sed animus & sensus orare.*

Mentis ab orationis attentione se uocatio diaboli opus.

§. Et S. Ephrem tom. 2. de Panoptia spiritali: *Cum quis in scientia orat, nec sinit euagari cogitationes suas vehementer contristatur inimicus, veluti acerrimo spiculo in corde percussus.*

Quod si dum oras mens tua distrahat, siue per oculos siue per aures, siue per cogitationes, scito hoc ipsius inimici esse opus.